

7. sunnuntai helluntaista

”Rakkauden laki” Matt. 5: 20-30

Kiteen kirkko 27.7.2025

Hyvät sukulaiset ja kirkkoväki.

Olen iloinen saadessani ja voidessani olla kanssanne tänään. Yhdessä iloitsemme sekä menneistä vuosista, vuosikymmenistä, jopa vuosisadoista että tästä hetkestä. Olemme kiitolliset kaikesta siitä, mitä te Kiteen Hurskaisten sukuseuran aktiivit olette vuosien ja vuosikymmenten aikana tuottaneet yhteiseen käyttöön. Eteenpäin ponnistamme paitsi toisiimme, niin myös kaikkivaltiaaseen Jumalaan luottaen ja tukeutuen.

Olen Kiteen Hurskaisia äitini puolelta. Isoäitini oli Elisa Hurskainen Närsäkkälän kylästä Pekka Juhonpoika Hurskaisen ja Tiina Wetterstrandin vanhin lapsi. Elisa lähti piikomaan Kurkijoelle ja tapasi Pietarissa syntyneen ja varttuneen Wladimir Merran. He saivat viisi lasta, joista äitini oli toiseksi nuorin Impi. Elisa oli ajatellut tälle lapselle nimeksi aivan muuta. Mutta Wladimir unohti nimen matkalla papin luokse lapsen kanssa. Pappi katsoi almanakkaa. Lapsi oli syntynyt 11. päivänä kesäkuuta ja se oli Impin päivä. Näin äidistäni tuli Impi.

Tämän päivän raamatunkohdat antavat meille tiukkoja elämänohjeita. Jos noudattaisimme niitä sanatarkasti, olisi tämä maallinen

elämämme aika tuskallista. Päivän evankeliumin mukaan se olisi kuitenkin parempi vaihtoehto kuin ikuinen tuska.

Päivän aihe ”Rakkauden laki” kuulostaa ristiriitaiselta. Vanhan Testamentin katkelma tarjoaa elämänohjeita, jotka me tunnemme kymmenenä käskynä. Aivan alkupäässä on kehoitus: ”Jokainen teistä kunnioittakoon äitiään ja isäänsä”. Se on tarkoitettu nimenomaan meille aikuisille, että kunnioittaisimme vanhenevia ja heikkeneviä vanhempiaan emmekä halveksisi heitä. Tämän käskyn kanssa olen joutunut syyllisen ja katuajan paikalle. Olen ollut tyly, kun olisi pitänyt ymmärtää ja tukea, rakkaudeton, kun olisi kannattanut olla hellä.

Ennen vanhaan suku oli jokaista lähempänä kuin tänä päivänä. Saman katon alla eli monta sukupolvea. Tämä sekä yhdisti että erotti. Paljon riippui siitä, miten henkilökemiat toimivat. Parhaimmillaan työnjako toimi ja pystyttiin sekä tukemaan että auttamaan toisiaan yli sukupolvien. Mutta huonoimmillaan jonkun tai joidenkin elämä saattoi olla maanpäällistä helvettiä.

Olen kasvanut ja varttunut ristiriitaisissa oloissa. Isäni isä ei koskaan hyväksynyt miniäänsä eli äitiäni, joka oli Karjalan evakko. Ei hän pitänyt äitiäni edes suomalaisena. Appiukon hyväksymättömyyttä äitini kanto kuolemaansa saakka pystymättä vapautumaan siitä, vaikka saman katon alla elänyt kyseinen herra oli kuollut jo vuosikymmeniä aiemmin. Sivullisesta tämä voi kuulostaa kummalliselta.

Äitini ei kyennyt tekemään pysyvää sovintoa appiukon kanssa. Mutta onneksi hän osasi etsiä vapautusta muulla tavoin eikä esi-

merkiksi kieltänyt itseltään ehtoollisyhteyttä kuten jotkut hänen aikalaisensa ovat tehneet ja tekevät edelleen. Syynä on se, että siihen aikaan ja vielä minunkin rippikouluaikana opetettiin tekemään sovinto vihamiehensä kanssa ennen ehtoollisellemeno. Päivän evankeliumin kohtaa ylitulkittiin. Uusimman käännöksen mukaan kohta kuuluu näin: ”Jos olet viemässä uhrilahjaa alttarille ja muistat, että lähimmäiselläsi on jotain sinua vastaan, tee näin: jätä lahjasi alttarin eteen, käy tekemässä sovinto hänen kanssaan ja anna lahjasi vasta sen jälkeen.” Opetuksessa korostettiin nimenomaan tätä: ”jos jollakin on jotakin sinua vastaan”. Tällöin unohtui myös se, että kristityn ei enää tarvitse uhrata. Vapahtajamme on hoitanut sen puolen. Eikä osallisuus ehtoollisesta ole ihmisen teko, ei uhri eikä muukaan teko. Ehtoollinen on lahja, josta saamme nauttia ja iloita, ottaa vastaan.

Päivän ilosanoma on evankeliumista Matteuksen mukaan. Sen vanhin hinta ainesta on Jeesuksen puheiden kokoelma, jota tämän päivän evankeliumikin edustaa. Puheet lienee koonnut ja kirjoittanut muistiin Jeesuksen seuraansa kutsuma tullimies ja publikaani Leevi, jota sittemmin Matteukseksi kutsuttiin. Tämän Matteuksen mukaan koko evankeliumi sai aikanaan nimensä noin 70-luvulla. Silloin se sai Syyrian Antiokiassa lopullisen muotonsa. Antiokia oli Syyrian hallinto- ja kauppakaupunki. Siitä tuli jo varhain toinen kristinuskon keskus Jerusalemin lisäksi. Siellä kaikkia Jeesuksen seuraajia alettiin ensimmäisenä nimittää kristityiksi eli Kristuksen omiksi riippumatta siitä, olivatko he syntyperältään juutalaisia vai pakanaita. Antiokia oli ensimmäinen seurakunta, joka oli ottanut yhteyteensä pakanuudesta kääntyneitä. Se harjoitti laajaa lähetystyötä.

Lähetystyöhön kuuluu käännynnäisten opettaminen ja sen kertominen, mistä kristinuskossa on kysymys. Näin tapahtui jo Antiokian seurakunnassa. Sen niin sanotusta kirkollisesta koulusta peräisin olevaa lopullista Matteuksen evankeliumia voi nimittää ensimmäiseksi katekismukseksi. Niin selkeästi se julistaa ilosanomaa Jeesuksesta ja opettaa noudattamaan kaikkea, mitä Jeesus on käskennyt. Tämä visio säilyy evankeliumin loppuun saakka. Tämä visio on edelleen kristittyjen ydintehtävä, myös meidän, kastaa ja opettaa. Evankeliumi päättyykin tuttuun lähetyskäskyyn: ”menkää ja tehkää”. Sen päälle Jeesus lupaa: ”Ja muistakaa, minä olen teidän kansanne joka päivä aikojen loppuun asti:”

Tämä on turvallinen lupaus. Saamme hoitaa kaikki tehtävämme ihmisuhteineen päivineen luottaen siihen, että meistä pidetään huoli niin tässä elämässä kuin myös sen jälkeen, kuoleman rajan toisella puolella. Tähän uskoon ja luottamukseen saamme nytkin jäädä.

Rukoilemme virttä 409 mukaillen: ”Nimesi kunniaksi luonut, myös meidät olet maailmaan. Elämän kaikki lahjat suonut armosta aina ajallaan. Voimasi anna meille elää ja kuolla sinulle.” Amen.

Nousemme ylistämään Jumalaa ekumeenisen Nikean uskontunnustuksen sanoin. Tämä vuosi on sen 1700-vuotisjuhlavuosi. Tunnustus löytyy virsikirjan takakannen sisäpuolelta. ”Me uskomme...”

Kirsti Hildén

Eläkepappi Vantaalta

Äidinpuoleiset sukujuuret Kiteellä, Kurkijoella ja Pietarissa